

Venerable Imatge del Sant Crist de la Puríssima Sanch, en Girona.

JESÚS EN LA CREU

¡Oh cor obert per la traidora llansa dels crims dels cors corromputs de tants homes que corran esbojarrats pels plahers de la vida!
 ¡Oh mans y peus sagrats, atravessats ab els claus rohents de tantas injusticias y desordre!
 ¡Oh cap foradat ab la sagnanta

corona de espinas, teixida pels ingrats fills d' Adam, tant punxanta, que aixamplats els nervis y las venas, una déu surt copiosa hasta anegar aquells ulls preciosíssims, alegría dels Angels y encant dels cels...!
 ¡Oh Creu Santa, clavada al cim d' aquesta montanya sagrada del Calvari, qu' aguantas al que sosté al mon! ¡Oh arbre mararavellós que

produheixes fruits de vida eterna, bandera gloriosa que tremola mon Déu, pera atraurer á tots els pobles y juntar las despullas escampadas d' Israel y de Judá!
 ¡Oh Jesús meu, que d' aquest lloch de torments y dolors, m' ensenyas á perdonar als enemichs y m' deixas per mare á ta Inmaculada Mare la Verge adolorida, pera que en las tempestas qu' aixequin mos

enemichs pera esfonsarme en el mar sense fons d' aquesta vida, oviri un faró de llum que 'm porti á la platja desitjada y no m' oblidi que Ella es l' Ancora invencible que m' regalas y que ab seguretat conduceix al Port Etern de ta gloria!
 ¡Pel sacrifici de ta mort y els teus merits infinits, compadeixte de cuants naveguém per lo mar esvalotat de la vida. y fés que en ma estimada Patria hi esdevinga de nou lo dols regnat de la Creu!

M. MIR.

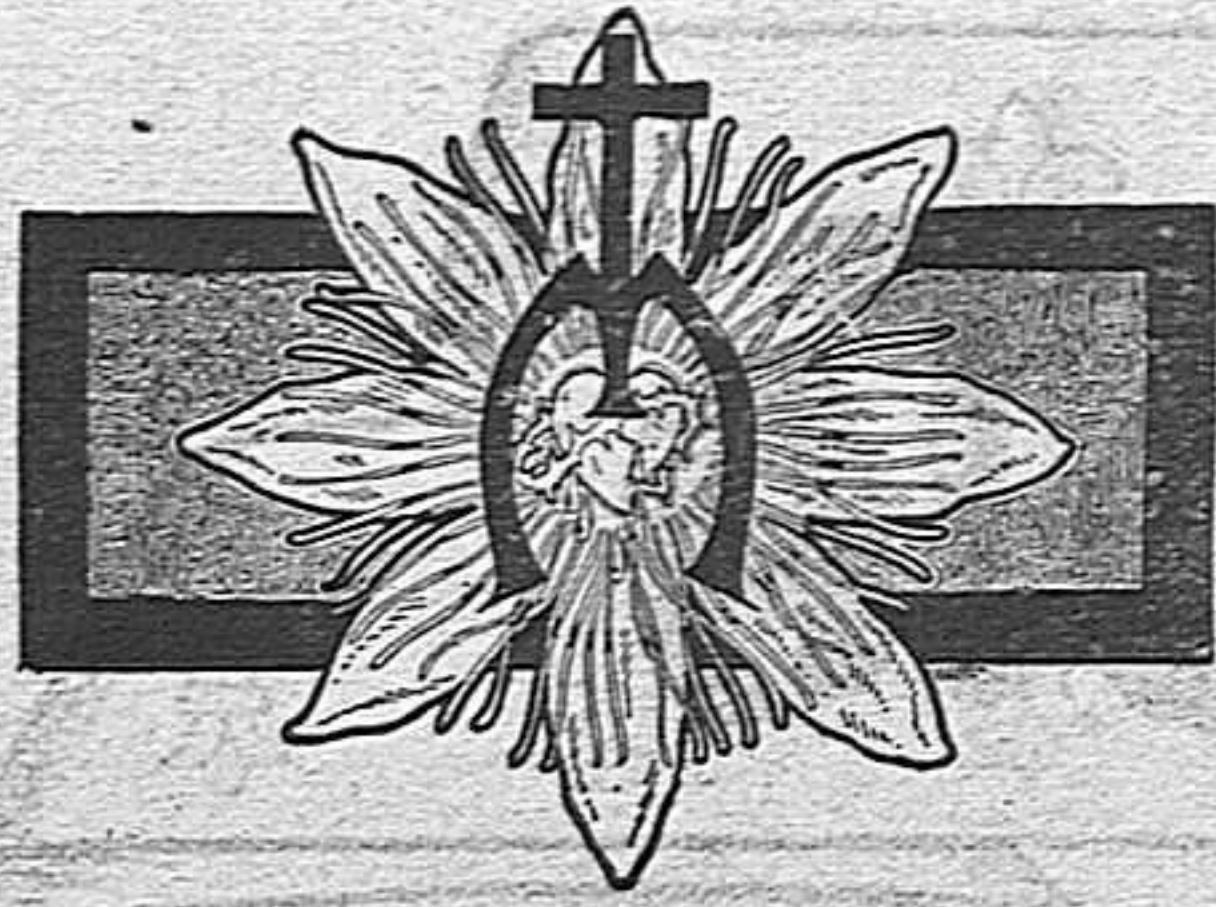
AMOR DE DEU

¡Pobre humanitat! En lo derrer grau d' enviliment y degradació, les passions y vicis deificats tinguent tots la sua representació en algún dels deus innombrables qu' adoraban los pagans; lo débil gemegaba baix l' opresió del més fort; per éll no 's coneixia may cap mena de pietat: no hi habia altre sentiment d' amor que 'l purament sensual y 'l que les inflexibles lleys naturals no permeten se n' eximeixi la societat més envilida.

Aquest era l' estat de la humanitat quan vingué á redimirnos lo Fill de la Verge, fent devallar de les celestials regions lo que tant mancaba entre 'ls homens: l' amor, la caritat dels uns pels altres. Ell feu devallar l' amor, presentantse com l' ésser immensament digne d' ésser aymat, perquè es lley natural de l' amor amb l' amor, pagarse, y Ell per lo nostre amor essent Deu se va fer home, essent Rey volgué naixer amb un estable, sofrir tots los afronts y torments y acabar morint enclavat en creu com vil malfactor. ¡Oh inmensa bondat de Deu que tant habeu fet per l' home ingrát! El sacrifici cruent, consumat sobre l' ara de la Creu, es la mostra de l' amor inmens de que som objecte de part de Deu; y Jesús, després del memorable Convit, humillat y com vil esclau, tot y essent Rey y Senyor de tot lo criat, rentant els peus á sos deixables, ens ensenya com vol qu' amb son amor quedém lligats tots los homens procurant fer uns pels altres lo qu' Ell per nosaltres féu.

Aixis l' Amor de Deu ha vingut á espargir la caritat entre 'ls homens, convertintlos en germans per tot afont les societats se trovan sardolladas de la sava evangélica.

APES.

La Passionera

Quan l'oreig de primavera
vessava perfums arreu,
naixia la Passionera;
fou gentil enredadera
que abraçà 'l tronch de la creu.

Jesús llavors espirava
rendit al pes del torment;
la sanch del cos li rajava;
la flor sas gotas copsava
dintre són càlzer d' argent.

Y aquell modest reliquiari
que guardà 'l licor diví
dalt las rocas del Calvari,
dintre 'l verger solitari
torna cada any a florí.

No té 'l perfum de la rosa
ni del lliuri la blancor;
més sa poncella desclosa
guarda tot temps cuydada
recordansas del Senyor.

Les espines que cenyiren
lo front del Omnipotent,
los claus tant crudels que obriren
aquellas mans d' hont eixiren
la terra y lo firmament.

Les cinch llagues que donaren
la sanch divina a bell raig;
deus fécondes hont trobaren
los clavells que s' hi regaren
suas aromas d' etern maig.

¡Oh flor plena de misteri,
passionera del meu cor!
res més dols hi pòt haverhi
que seguí 'ls fulls del salteri
d' eix breviarí del amor.

Tu t' aixecas sempre enlayre
per lo toriám qu' extens
cercant llum y cercant ayre,
com aixeca al cel sa flayre
la boyrada del encens.

Te doblegas melengiosa
quan lo sol no 't don sa llum
cloguent ta fulla vistosa:
¡semblas la mística esposa
que 'l foch diví la consúm!

¡Quí pogués llavors tencarse
prop ta corola gentil
y ab ta dolsura ubriacarse!...
¡cóm sentiria extasiarse
dintre eix sagrat camaril!

Jo vull sér la papallona
que 't voltará dia y nit,
gosant ab lo pler que dóna
dels tres claus y la corona
xuclá 'l néctar exquisit.

Damunt del meu pit posada
guardarás mon pensament,
com petxina nacarada;
¡Bon Jesús, forta abraçada
nos unesca eternament!

Joseph Franquet y Serra.

Judas y Pilat

L' encarnació de Jesucrist no va tenir altre fi que satisfer al Etern Pare 'l deute que l' humanitat havia contret, per medi del pecat original; pagant, ab la seva Sanch preciosíssima, lo pecat que havian comés Adán y Eva en lo Paradís terrenal; venint a ser aquell crim lo forrellat que tancá las portas de la Glòria del Cel.

Ningú pot entrar en ella que estigui tacat ab la més petita mácula; y com que tota la nissaga d' Adám portava a sobre la taca de nostres primers pares, Jesucrist mogut del seu amor vehementíssim envers l' humanitat, volgué expiar la seva culpa, fentse Home, pera que aixís ab los seus mèrits se 'ns obrissin de bat a bat las portas del Cel barrada per lo pecat.

Lo seu Cor amorosíssim vingué a ser la fornall que va fondre lo forrellat que tenia tencadas las portas de la celestial Jerusalem, que s' obriren al so del terratrémol que experimentá la naturalesa, ja que fou lo senyal de que l' Unigénit Fill de Deu acabava de pagar lo deute de nostres primers pares, y per consegüent de tota la humanitat que l' havia contret.

Aixís com en l' arbre del Paradís terrenal se cometé lo pecat que allunya al home de Deu, privantlo de veure'l cara a cara, en un arbre també volgué que 's verificués la nostra redempció, y aquest no va ser altre que 'l de la Vera-Creu.

Ab la seva morf y passió volgué fernes participants d' un premi que l' home no merexia: va volguer ser l' Anyell que 's sacrifica pel bé de tota la humanitat.

¿Y de quina manera ha pagat l' home tant gran sacrifici? Ab la moneda falsa de la ingratitude. Sembla impossible que l' home no hagi correspost del modo degut a un amor tant gran.

Judas y Pilat: heuse aquí duguas de las figuras més repugnantas y antipáticas que intervinieren en la tragedia de la mort y passió de nostre Senyor Jesucrist. Ells van ser los primers que pagaren ab una infamia l' amor sens limits que l' bon Jesús 'ls tenia.

Judas, que va tenir l' honor de ser elegit un dels seus apóstols, honrantlo aixís ab la seva confiança, que li constava ab certesa qu' era Fill de Deu, perque ell mateix havia presenciado com ressucitava als morts, donava vista als cegos, oído als sorts, com ab cinch pans y dos peixos havia donat menjar a cinch mil personas, quan li van proposar l' entrega del seu diví Mestre... ¡cometre 'l gran crim de vendre a Jesús als seus enemics, per un grapat de monedas de plata! ¡Y aixó ab capa d' amista! ¡Tot donantli un fals bes! ¡Quina ingratitude y quina vilesa!

La rassa dels Judas no s' ha acabat encara: també n' hi ha que pel malehit diner, per un empleo, per l' afany de figurar se van vendre la Unitat catòlica, joya preciosa encastada en la corona de 'ls reys espanyols.

Pilat, jutge allavors, encarregat de pendre declaracions al bon Jesús, acusat pels sacerdots d' aquell temps, no va trobar en Ell motius pera condemnarlo a mort com volian aquells y 'l poble; sinó que al revés s' vá convencer de la seva ignoscencia; y apesar d' aixó va cometre la vilesa y 'l crim de dictarli sentencia de mort. ¿S' ha vist jutge més vil y criminal? ¡Y tot pera complaure al César y al poble que cridava: ¡Crucifical! ¡Quina infamia!

¿S' ha acabat la rassa d' aquesta mena de jutges?

Per desgracia no: també perque 'ls Césars de la política espanyola y 'l poble descregut demanavan llibertats y més llibertats, apesar de que aquestas van ser condemnadas en lo *Syllabus* per Pio Nové, anomenadas *llibertats de perdició* per Lleó Tretze, y sér abominadas pels catòlics de debó, apesar d' aixó, repetesch, las van implantar a Espanya los polítichs *verts*, y admetre los *madurs*; però en lo pecat hem trobat tots la penitencia, perque ellas han sigut la causa de la ruina moral y material de nostra desgraciada Patria.

JOAN MARTÍ Y TRENCHS.

....Encare hi ha neu en aquesta crucifera montanya. A ben segur que no s' en va per mor d' oferir tota llur puresa a la esposa de Jesucrist, honorantla y adorantla en aquestos días de tristesa, cuan a baix al mon en l' etern trebolí s' ofen sense pietat al que ab llur sanch sacratíssima redimí a l' humanal llinatge tantas voltas corruptut.

¡Qué 'm plau trovarme sol en día tant senyalat, dalt d' aquesta cima, postrat devant del llit de dolor ahont se consumá un acte d' amor grandíós, y quina trascendencia

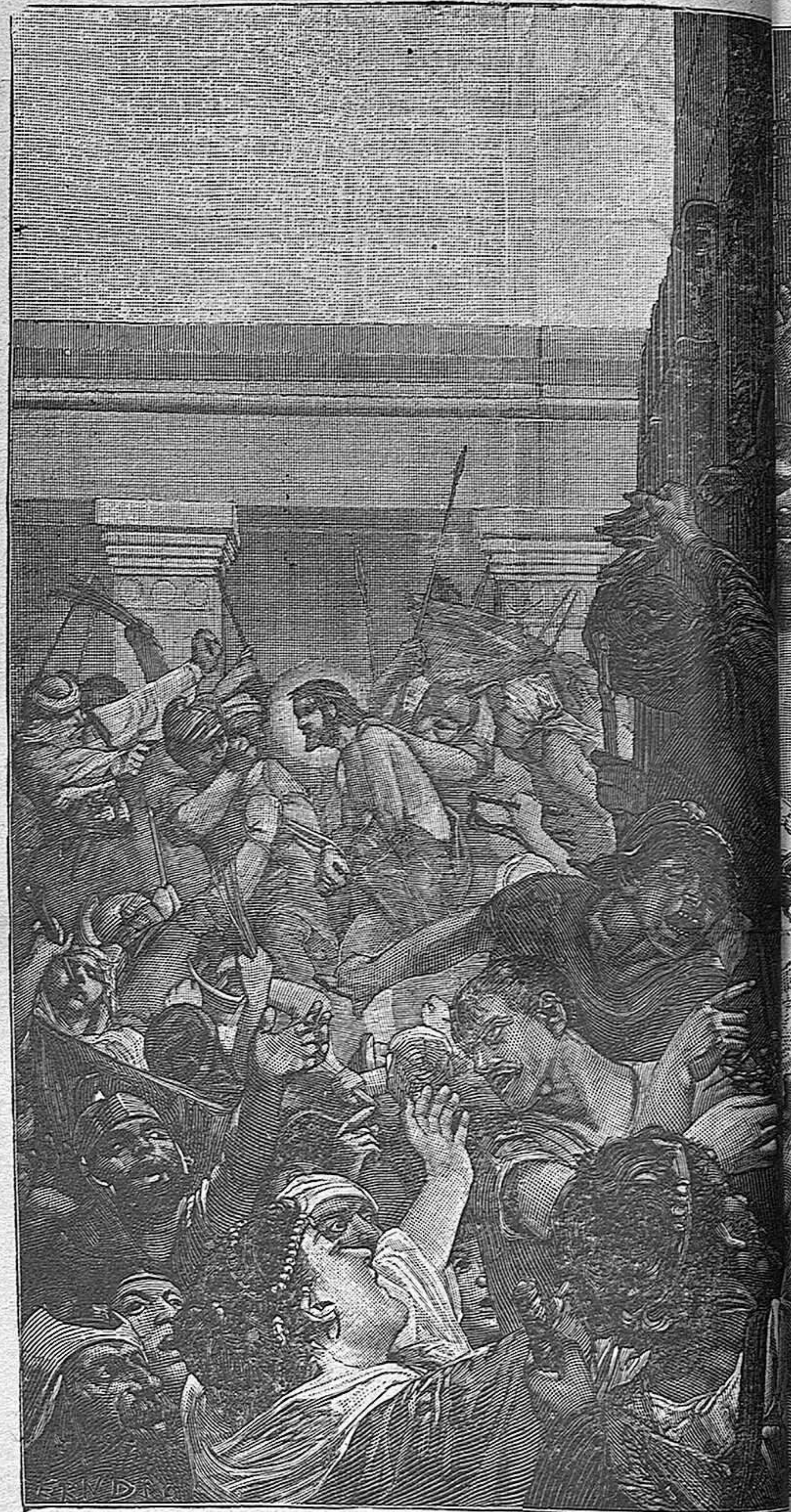
convindria recordar en los temps presents en que las inteligencias se trovan entenebradas per ratjadas febrosas!

Soch sol y no m' hi trovo: La naturalesa tota se mostra sensible y vé acompanyarme. Quin conhort!

Fa un día plácit y ab tot se veu traspuar per tot la tristesa... el pay-satge, el cel, l' abim que a mos peus negreja tot exala un sorpir fondíssim. L' abraç que dono a la tosca Creu m' aconhorta de debó.

ANTÓN BUSQUETS Y PUNSET

Sota la Creu de Matagalls (Montseny) Dijous Sant de 19...

LLIBRE

Imitadors de Pilat

Quan els Jueus se presentaren al governador de la Judea, Pons Pilat, demanantli ab crits infernals, la sentencia de mort contra Jesús, Pilat, que apesar de ser gentil, tenia encare algún bon sentiment natural, no pogué menys que tirar en cara a aquells malvats la seva perfidia, dientlosli clarament que no podia condemnar a mort a un home en qui no trobava causa, a un home que volian matar sols per lo rencor que li tenian, perque reprenia sos vicis, com ho demostraban clarament las contradiccions, que en vá procuraban evitar, en las acusacions que presentaban contra Jesús, principalment al acusarlo d' enemich de la dominació

romana, lo cual se veu clarament que era una estratagema pera mourer més fàcilment a Pilat, que en son interior no podia menys de riure 's d' aquella acusació, feta per un poble que odiaba de mort a tot lo que era romá y que estava cada die disposat a alzar-se contra una dominació que suportaba tan de mal grat. Probá Pilat alguns medis de lliurar a aquell Just, quina sanch demanaba aquell poble ingrát ab rabia poch menys que diabólica; més el respecte humá hagué per últim de superar a la justicia. Quan els Jueus, com desesperant já de poguer alcansar la mort d' aquell que sols desitjaba morir pera salvarnos a tots, amenassan a Pilat ab la enemistat del Cesar, dubta Pilat un moment y deixantse dominar per lo temor, firma la sentencia de mort contra Jesús. Cara pagá la seva cobardia,

puig poch temps després, perdé la amistat del César, fou desterrat y morí, segons alguns historiadors, d'una manera, que 's deixá veurer clarament que Deu lo castigaba tal com mareixia.

De segur que ningú s'atrevirá á negar que Pilat cometé un acte de vil cobardia y no obstant, cuants catòlics hi ha desgraciadament en els nostres dies, que sens pensarho tal vegada, imitan ab sa conducta, la vil cobardia d'aquell malvat governador de la Judea. Avuy també hi ha turbas que demanan ab crits infernals, no la mort de Jesús, porque já veuhen que es imposible, sinó la mort

de sa doctrina, la abolicíó del seu domini sobre la societat: volen privar á la humanitat entera del fruit de sa redempció, del preu de sa sanch, tant generosament derramada per nosaltres; y molts catòlics (que mereixen tan el nom de tals, com mereixeria 'l nom de bon soldat un que digués que estima á sa patria, pro que en moment de perill, no volgués manejar las armas, per por de ofendre á sos enemichs) están ab los brazos plegats, deixant que impunement s'insulti á tot lo més sant y sagrat y rentantse, com Pilat las mans, deixan que 's trepitji nostra santa religió.

¿Qué responderán aqueixos catò-

que venera la Real Confraria de la Puríssima Sanch de N. Sr. Jesucrist, canònicament instalada en la iglesia del Carme, qual grabat tenim la honra de reproduhir avuy en aquest setmanari.

No es eixa escultura de un gran valor artístich, per més que sia ben simpática y molt devota. No 's pot fixar ab certesa la época de sa construcció. Diu el Sr. Girbal que probablement será del any 1771; pero hi ha opinió de que es molt més antigua. Trobantse forsa malmesa y fentse del tot necessaria sa restauració, la Junta de la Confraria, de la que 's trobava Administrador primer, D. Francisco Bosqui y Castellar, acordá en l' any 1888 confiar tan difícil trevall al Sr. Ramón Figueras, d' aquesta ciutat, ben conegut dels intel·ligents per haver portat á felís terme altres trevalls semblats. No podia obrar ab més acert la esmentada Junta, donchs el Sr. Figueras sortí tan ayrós de la comanda, que meresqué justíssims y generals aplausos: conservá hábilment l' artista en la part restaurada, el to general de la imatge y el segell de la vellura que hi ha deixat imprés la ma del temps.

En la funció solemne que celebrá la Confraria 'l dimecres Sant de 1888 se posá la Santa imatge, novament restaurada, á la veneració del fidels.

Quan se contempla 'l Crist de la Puríssima Sanch al peu del patíbul dels sentenciats á mort; al cim de la serra del Calvari, portada en processó en époques de calamitats públiques, ó en la nit del dijous Sant, passejada en triomf pels carrers de la nostra ciutat, l' home més indiferent cau de genolls en terra, abaixant son front devant la imatge veneranda de nostre amantíssim Redemptor, que doná tota la sanch de les sues venes pera la redempció de la humanitat.

F. y S.

El Sant Crist

Mos ulls perpellejants—vos miren fit á fit ecstés sobre la creu,—Sant Crist de l' agonía, amb els brassos oberts,—el cap caigut al pit i als llavis l' ecpressió—de fonda melangia.

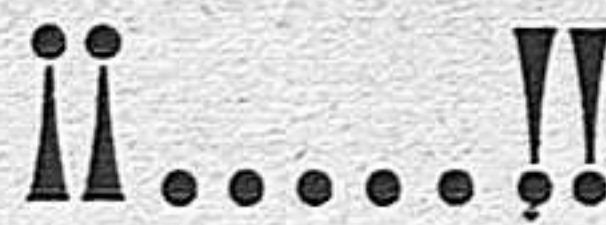
**

Esblaimades les gents—vos miren a la creu, quant silenciosament—per els carrers passéu; llavors es recorden—de vostres fers butxins, d'un deixeble qu' us ven—per uns diners mesquins

**

Els ulls mitj apagats—la testa sagnejant cenyida fortament—per corona punxant; m' apar brollá us dels llavis—en amargós esclat, «Aimeuvos uns als altres—com jo vos he estimat»

A. V.

«Fragment d' un trevall sobre «l' Egoisme»

Cada dia mos convencem mes de que l' egoisme es una gangrena social ben difícil de curar. Potser la dificultat se troba en la mateixa malaltia já que las medecinas no escasejan pas.

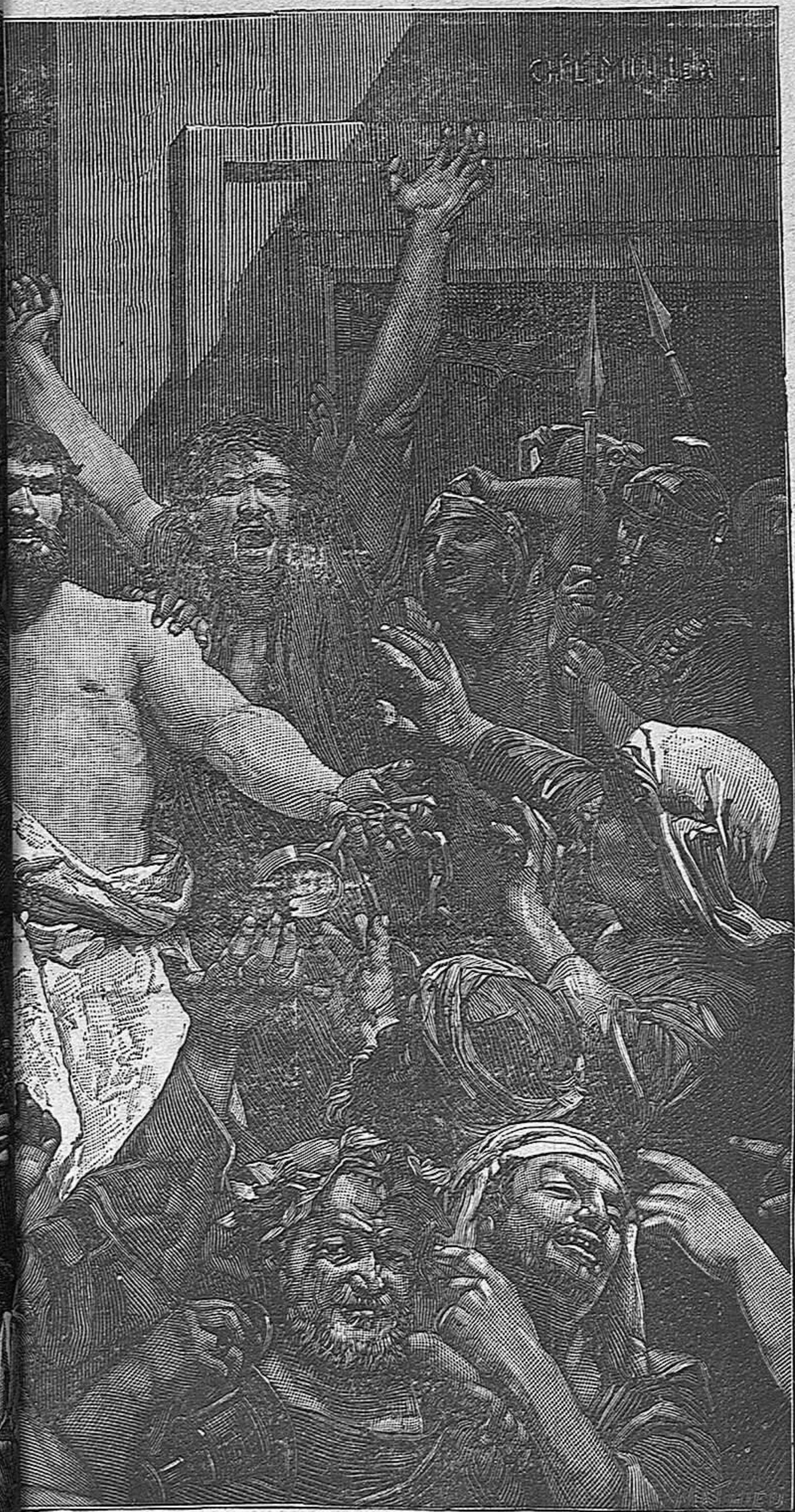
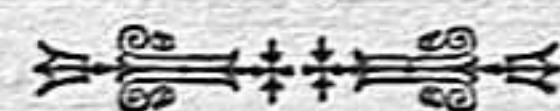
Lo que es cert, es que tant quant mos allunyem de la gran tragedia del Calvari, en que Deu després de ferse home en Bethlém, acaba aquestos dias donantho tot allá al arbre de la Creu, sembla que las arrels d' aquest arbre á mida que s' assecan, ab la pérdua de la fé, las del egoisme van enfonsantse en el cor de l' humanitat y prenen més ufana.

Si 'ms fixém un poch en la marxa del mon, veurém que las nacions envejas cada una del poder y grandesa de las altres, si algún cop se detenen en llur codicia no es per el respecte als drets adquirits y als que Deu N. S. establí, agermanant y redimint al home, sinó per el temor al número y grandaria dels canons y al poder dels navilis, fent totas un aparato de forsa esgarriós á fi de que 'ls pobles petits, tal volta trahits y no vensuts, — corpresos y espantats, — no pensin ni somniin en empresas de reconquesta. Y tant en el sentit material com en el moral no 'ms cal profundisar gayre per trovar arguments que demostrin com no s' ha pas acabat la rassa de Cessars y tirans que fan bo el passat paganisme, del que si be que dissimulada, sofrim una nova tongada de verdadera esclavitut. O si no mireu els procediments polítichs dels caps de govern y trovarém que son un complert entronisament del poder; els financiers son els d' acumular grans capitals ab pocas bossas perque aquestas tingan el camp més lliure per agarroter al pobre; y no 'ms falta un socialisme de güants y levita, establint la lley de castas y una bárbara lluyta entre el patró y el propietari, y per fi l' estadolatria, que casi divisantse en llur sitial, no admet mes qu' els aduladors envilts, á quins fan creixer mentres no abandonin un instant l' encens de l' alabansa y adulació.

D' aytal entrenonisament del poder ha nascut el despotisme, germá carnal del egoisme, necessitant un y altre prescindir com precindeixen, de tota mena de sentiments religiosos y fins humanitaris; y axis fan certa la fábula del lleó y del xay de que al débil no li queda ni el dret de reclamar justicia ó amparse ab l' ignocencia. Y lo qu' es més pitjor encare, es que caminant la societat al inrevés de com manan las lleys divinas y deurian establir las humanas, els actes més despòtichs se volen justificar diguent que l' autoritat s' ha de mantenir inviolable y els fets més punibles se consideran justos y fins dignes de premi perque son fets consumats. Menos mal si els guies la passió de gloria,—qu' adquiririan els caps de govern—administrant la justicia rectament,—més no, lo que 'ls mou, es l' esperit egoista de domini, ab un absolutisme tal, que paganisant l' autoritat arriban á cebarse ab el débil, estrenyentli tant com poden las cadenas de l' esclavitut, sobre tot si temen que rehabilitantse, pot un die perjudicar els designis de llur ambició desmesurada.

Aquells quatre imperis d' asiris, grechs, persas y romans que segons revelació de Daniel tindrian al mon baix son ceptre, si allavoras foren substituïts per l' imperi de la caritat que Jesucrist fundá igualant las condicions y trencant las cadenas ab que 'l paganisme dividia á l' humanitat en las dos rasses de esclaus y senyors, també are que tal volta hem entrat já en el regnat del Anticrist, tornarà l' Altíssim á enviar un nou Redemptor que 'ms deslliuri dels decrets sanguinaris y sentencias de mort á la Iglesia, á la llibertat dels pobles y dels individus. La justicia y la caritat son fora del mon: impera l' egoisme perque s' esborra cada die més la generosa sang vessada al cim del Calvari.

ANGEL P. C.

IBEBAS

lichs, quant Deu els hi demanará compte de sos actes? Pilat al menys podia mostrar alguna ignorancia, puig que no obstant de coneixer la ignocencia de Jesús, ignoraba que baix aquell ser mortal s' hi ocultés la Divinitat; pro els catòlics que per la fé coneixém la Divinitat de Jesucrist y de sa doctrina, qué podrém responder?

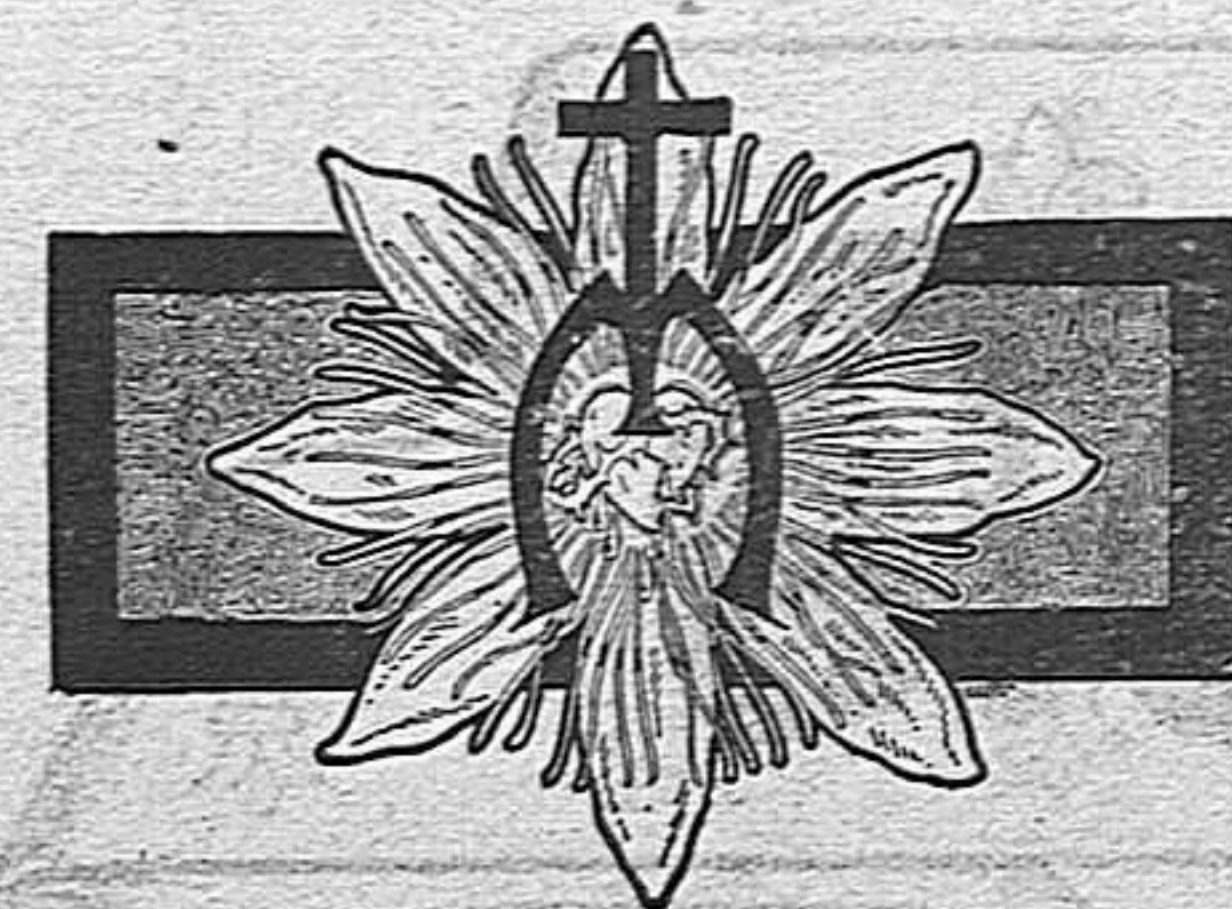
Es donchs precis desenganyarnos: no basta ser catòlics interiorment, es precis portarnos com á tals devant de la societat, es precis no avergonyirnos de professar públicament la religió d' aquell que pera mostrarnos son amor, volgué morir per nosaltres en una creu; d' aquell que va dir que si 'ns avergonyiam de confesarlo de vant dels homes, Ell s' avergonyiria de confesarlos devant de son Pare celestial.

Donchs, si amor ab amor se paga, ara que l' Iglesia 'ns recorda ab solemnitats tan magestuosas com significativas, l' inmens amor que obligá al Fill de Deu á morir per nosaltres, procurém correspondre com debém, portantnos com á bons catòlics, no avergonyintnos de apareixer tals públicament, manifestant al mon enter que á imitació de S. Pau, no volem gloriarnos en altra cosa, que en la creu de nostre Senyor Jesucrist.

PEPET.

EL CRIST DE LA SANCH

Sens dubte que una de les imatges tingudes en més veneració y estima per la immortal ciutat de Girona y tota sa comarca, es la del Sant Crist

La Passionera

Quan l'oreig de primavera vessava perfums arreu, naixia la Passionera; fou gentil enredadera que abressà 'l tronch de la creu.

Jesús llavors espirava rendit al pes del torment; la sanch del cos 'l rajava; la flor sas gotas copsava dintre són càlzer d'argent.

Y aquell modest reliquiari que guardà 'l licor diví dalt las rocas del Calvari, dintre 'l verger solitari torna cada any a flori.

No té 'l pertum de la rosa ni del lliri la blancor; més sa poncella desclosa guarda tot temps cuydada recordansas del Senyor.

Les espines que cenyiren lo front del Omnipotent, los claus tant crudels que obriren aquellas mans d'hont eixiren la terra y lo firmament.

Les cinch llagues que donaren la sanch divina à bell raig; deus fecundes hont trobaren los clavells que s'hi regaren suaus aromas d'etern maig.

¡Oh flor plena de misteri, passionera del meu cor! res més dols hi pòt haverhi que seguí 'ls fulls del salteri d'eix breviari del amor.

Tu t'aixecas sempre enlayre per lo toriam qu'extens cercant llum y cercant ayre, com aixeca al cel sa flayre la boyrada del encens.

Te doblegas melngiosa quan lo sol no t' dón sa llum cloquent ta fulla vistosa; semblas la mística esposa que 'l foch diví la consumí!

¡Qui pogués llavors tencarse prop ta corola gentil y ab ta dolsura ubriacarse!... ¡còm sentiria extasiarse dintre eix sagrat camarill!

Jo vull sér la papallona que t' voltará dia y nit, gosant ab lo pler que dóna dels tres claus y la corona xuclá 'l néctar exquisit.

Damunt del meu pit posada guardarás mon pensament, com petxina nacarada; ¡Bon Jesús, forta abraçada nos unesca eternament!

Joseph Franquet y Serra.

Judas y Pilat

L'encarnació de Jesucrist no va tenir altre fi que satisfer al Etern Pare 'l deute que l'humanitat havia contret, per medi del pecat original; pagant, ab la seva Sanch preciosíssima, lo pecat que havian comés Adán y Eva en lo Paradis terrenal; venint à sér aquell crim lo forrellat que tançà las portas de la Gloria del Cel.

Ningú pot entrar en ella que estigui tacat ab la més petita màcula; y com que tota la missaga d'Adám portava à sobre la taca de nostres primers pares, Jesucrist mogut del seu amor vehementíssim envers l'humanitat, volgué expiar la seva culpa, fentse Home, pera que aixís ab los seus mèrits se 'ns obrissin de bat à bat las portas del Cel barrada per lo pecat.

Lo seu Cor amorosíssim vingué à ser la fornal que va fondre lo forrellat que tenia tencadas las portas de la celestial Jerusalem, que s'obriren al so del terratrémol que experimentà la naturalesa, ja que fou lo senyal de que l'Unigénit Fill de Deu acabava de pagar lo deute de nostres primers pares, y per consegüent de tota la humanitat que l'havia contret.

Aixís com en l'arbre del Paradis terrenal se cometé lo pecat que allunya al home de Deu, privantlo de veure'l cara à cara, en un arbre també volgué que 's verifiqués la nostra redempció, y aquest no va ser altre que 'l de la Vera-Creu.

Ab la seva morf y passió volgué fernos participants d'un premi que l'home no merexia; va volguer ser l'Anyell que 's sacrificia pel bé de tota la humanitat.

¿Y de quina manera ha pagat l'home tant gran sacrifici? Ab la moneda falsa de la ingratitude. Sembla impossible que l'home no hagi correspost del modo degut à un amor tant gran.

Judas y Pilat: heuse aquí duguas de las figuras més repugnantes y antipáticas que intervinieren en la tragedia de la mort y passió de nostre Senyor Jesucrist. Ells van ser los primers que pagaren ab una infamia l'amor sens limits que l'bon Jesús 'ls tenia.

Judas, que va tenir l'honor de ser elegit un dels seus apóstols, honrant lo aixís ab la seva confiansa, que li constava ab certesa qu'era Fill de Deu, perque ell mateix havia presencià com ressucitava als morts, donava vista als cegos, oïdo als sorts, com ab cinch pans y dos peixos havia donat menjar à cinch mil personas, quan li van proposar l'entrega del seu diví Mestre... ¡cometre 'l gran crim de vendre à Jesús als seus enemics, per un grapat de monedas de plata! ¡Y aixó ab capa d'amistat! ¡Tot donantli un fals bes! ¡Quina ingratitude y quina vilesa!

La rassa dels Judas no s'ha acabat encara: també n'hi ha que pel malehit diner, per un empleo, per l'afany de figurar se van vendre la Unitat catòlica, joya preciosa encastada en la corona de 'ls reys espanyols.

Pilat, jutge allavors, encarregat de pendre declaracions al bon Jesús, acusat pels sacerdots d'aquell temps, no va trobar en Ell motius pera condemnarlo à mort com volian aquells y 'l poble; sinó que al revés s'vá convèncer de la seva ignoscencia; y apesar d'aixó va cometre la vilesa y 'l crim de dictarli sentència de mort. ¡S'ha vist jutge més vil y criminal? ¡Y tot pera complaure al Cèssar y al poble que cridava: ¡Crucifical! ¡Quina infamia!

¿S'ha acabat la rassa d'aquesta mena de jutges?

Per desgracia no: també perque 'ls Cèssars de la política espanyola y 'l poble descregut demanavan llibertats y més llibertats, apesar de que aquestas van ser condemnadas en lo *Syllabus* per Pio Nové, anomenadas *llibertats de perdició* per Lleó Tretze, y sér abominadas pels catòlics de debó, apesar d'aixó, repetesch, las van implantar à Espanya los polítichs *verts*, y admetre los *madurs*; però en lo pecat hem trobat tots la penitencia, perque ellas han sigut la causa de la ruina moral y material de nostra desgraciada Patria.

JOAN MARTÍ Y TRENCHS.

....Encare hi ha neu en aquesta crucifera montanya. A ben segur que no s' en va per mor d' oferir tota llur pureza à la esposa de Jesucrist, honorantla y adorantla en aquestos días de tristesa, cuan à baix al mon en l'etern trebol s'ofen sense pietat al que ab llur sanch sacratíssima redimí à l'humana llinatge tantas voltas corruptut.

¡Qué 'm plau trovarme sol en día tant senyalat, dalt d'aquesta cima, prostrat devant del lit de dolor ahont se consumá un acte d'amor grandíós, y quina trascendencia

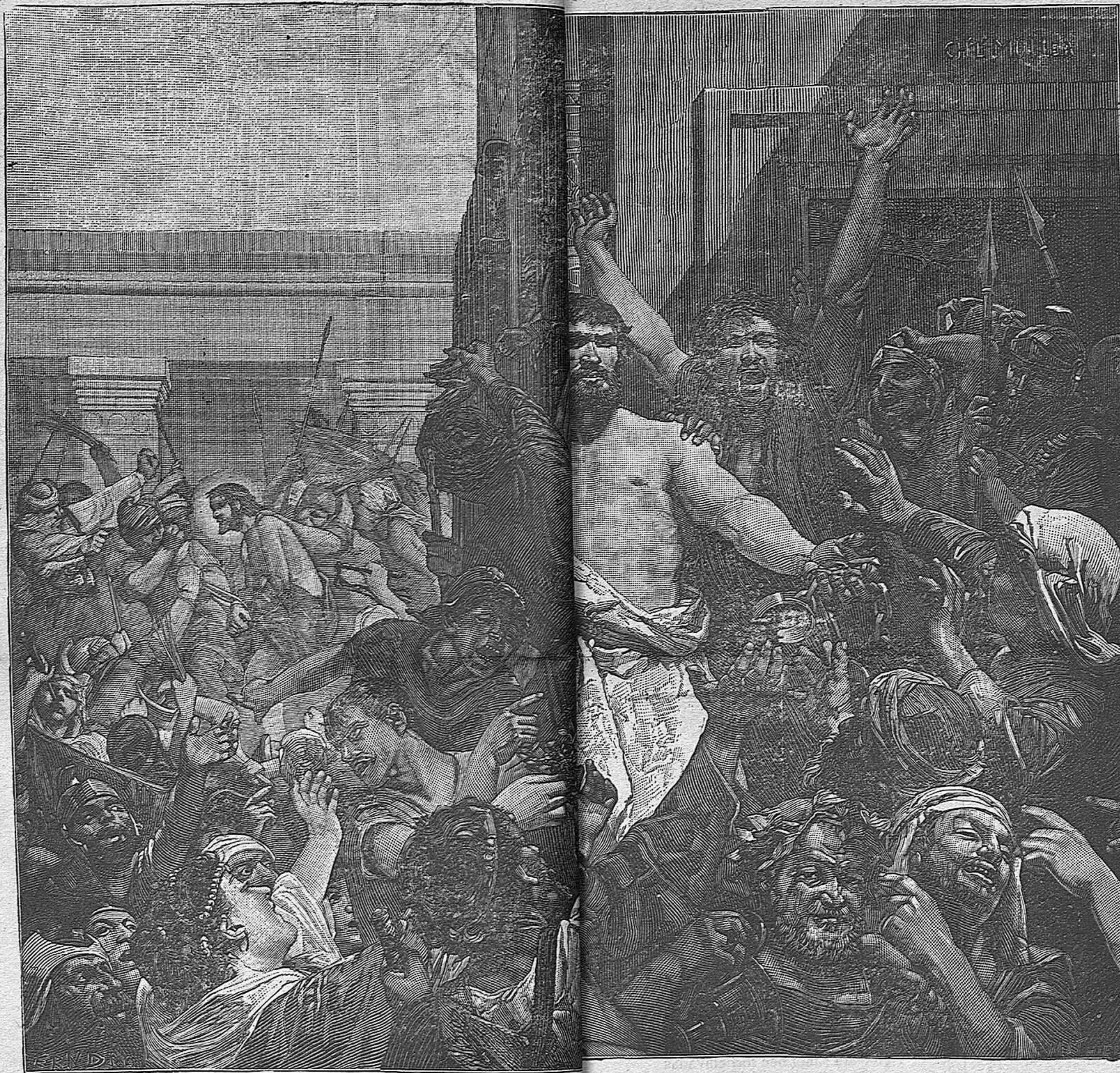
convindría recordar en los temps presents en que las inteligencias se trovan entenebradas per ratjadas febrasas!

Soch sol y no m'hi trovo: La naturalesa tota se mostra sensible y vé à acompanyarme. Quin conhort!

Fa un día plácit y ab tot se veu traspuar per tot la tristesa... el pay-satje, el cel, l'abím que à mos peus negreja tot exala un sorpir fondíssim. L'abrác que dono à la tosca Creu m'acohorta de debó.

ANTÓN BUSQUETS Y PUNSET

Sota la Creu de Matagalls (Montseny) Dijous Sant de 19...

LLIBRABAS

Imitadors de Pilat

Quan els Jueus se presentaren al governador de la Judea, Pons Pilat, demanantli ab crits infernals, la sentència de mort contra Jesús, Pilat, que apesar de ser gentil, tenia encare algún bon sentiment natural, no pogué menys que tirar en cara à aquells malvats la seva perfidia, dihentlosi clarament que no podia condemnar à mort à un home en qui no trobaba causa, à un home que volian matar sols per lo rencor que li tenian, perque reprenia sos vicios, com ho demostraban clarament las contradiccions, que en vá procuraban evitar, en las acusacions que presentaban contra Jesús, principalment al acusarlo d'enemich de la dominació

romana, lo cual se veu clarament que era una estratagema pera mouer més fàcilment à Pilat, que en son interior no podia menys de riure 's d'aquella acusació, feta per un poble que odiaba de mort à tot lo que era romá y que estava cada die disposat à alsar-se contra una dominació que soportaba tan de mal grat. Probá Pilat alguns medis de lliurar à aquell Just, quina sanch demanaba aquell poble ingrat ab rabia poch menys que diabòlica; més el respecte humá hagué condemnar à mort à un home en qui no trobaba causa, à un home que volian matar sols per lo rencor que li tenian, perque reprenia sos vicios, com ho demostraban clarament las contradiccions, que en vá procuraban evitar, en las acusacions que presentaban contra Jesús, principalment al acusarlo d'enemich de la dominació

puig poch temps després, perdé la amistat del Cèsar, fou desferrat y morí, segons alguns historiadors, d'una manera, que 's deixá veurer clarament que Deu lo castigaba tal còm mareixia.

De segur que ningú s'atrevirá à negar que Pilat cometé un acte de vil cobardia y no obstant, cuants catòlics hi ha desgraciadament en els nostres díes, que sens pensarho tal vegada, imitan ab sa conducta, la vil cobardia d'aquell malvat governador de la Judea. Avuy també hi ha turbas que demanan ab crits infernals, no la mort de Jesús, porque já veuhèn que és imposible, sinó la mort

de sa doctrina, la abolicí del seu domini sobre la societat: volen privar à la humanitat entera del fruit de sa redempció, del preu de sa sanch, tant generosament derramada per nosaltres; y molts catòlica (que mereixen tan el nom de tals, com mereixeria 'l nom de bon soldat un que digués que estima à sa patria, pro que en moment de perill, no volgués manejar las armas, per por de ofendre à sos enemichs) están ab los braços plegats, deixant que impunement s'insulti à tot lo més sant y sagrat y rentantse, com Pilat las mans, deixant que 's trepitji nostra santa religió.

¿Qué responderán aqueixos catò-

que venera la Real Confraria de la Puríssima Sanch de N. Sr. Jesucrist, canònicament instalada en la iglesia del Carme, qual grabat tenim la honra de reproduhir avuy en aquest setmanari.

No es eixa escultura de un gran valor artístich, per més que sia ben simpática y molt devota. No 's pot fixar ab certesa la época de sa construcció. Diu el Sr. Girbal que probablement será del any 1771; pero hi ha opinions de que es molt més antiga. Trobantse forsa malmesa y fentse del tot necessaria sa restauració, la Junta de la Confraria, de la que 's trobava Administrador primer, D. Francisco Bosqui y Castellar, acordá en l'any 1888 confiar tan difícil trevall al Sr. Ramón Figueras, d'aquesta ciutat, ben conegut dels intel·ligents per haver portat à felis terme altres treballs consemblats. No podia obrar ab més acert la esmentada Junta, donchs el Sr. Figueras sortí tan ayrós de la comanda, que meresqué justíssims y generals aplausos: conservá hàbilment l'artista en la part restaurada, el to general de la imatge y el segell de la vellura que hi ha deixat imprés la ma del temps.

En la funció solemne que celebrá la Confraria 'l dimecres Sant de 1888 se posá la Santa imatge, novament restaurada, à la veneració del fidels.

Quan se contempla 'l Crist de la Puríssima Sanch al peu del patíbul dels sentenciats à mort; al cim de la serra del Calvari, portada en processó en épocas de calamitats públiques, ó en la nit del dijous Sant, passejada en triomf pels carrers de la nostra ciutat, l'home més indiferent cau de genolls en terra, abaixant son front devant la imatge veneranda de nostre amantíssim Redemptor; que doná tota la sanch de les sues venes pera la redempció de la humanitat.

F. y S.

El Sant Crist

Mos ulls perpellejants—vos miren fit à fit ecstès sobre la creu,—Sant Crist de l'agonia, amb els brassos oberts,—el cap caigut al pit i als llavis 'l ecspressió—de fonda melangia.

Esblaimades les gents—vos miren a la creu, quant silenciosament—per els carrers passiu; llavors es recorden—de vostres fers butxins, d'un deixeble qu'us ven—per uns diners mesquins

Els ulls mitj apagats—la testa sagnejant cenyida fortament —per corona punxant; m'apar brollá us dels llavis—en amargós esclat, «Aimeuvs uns als altres—com jo vos he estimat»

A. V.

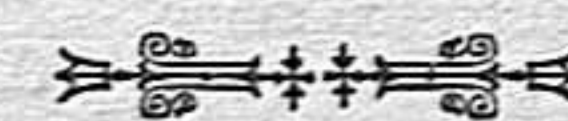

«Fragment d'un trevall sobre «l'Egoisme»

Cada dia mos convencem més de que l'egoisme es una gangrena social ben difícil de curar. Potser la dificultat se troba en la mateixa malaltia já que las medicinas no escasejan pas.

Lo que es cert, es que tant quant mos allunyem de la gran tragedia del Calvari, en que Deu després de ferse home en Bethléem, acaba aquestos díes donantho tot allà al arbre de la Creu, sembla que las arrels d'aquest arbre à mida que s'assecan, ab la pèrdua de la fé, las del egoisme van enfonsantse en el cor de l'humanitat y prenen més ufana.

ANGEL P. C.

MEDITACIÓ

Subid conmigo al Calvario. En su cumbre se ostenta el gran libro de la Redención del humano linaje: su cubierta la forma una Cruz, sus hojas las compone el cuerpo de un Dios martirizado, sus páginas no son otra cosa que las llagas que han disfigurado este cuerpo, cuya contemplación había formado hasta hoy la alegría de las jerarquías celestiales.

Volvamos una por una las hojas de este libro santo, testamento perenne del amor de un Dios para con el hombre, y hallaréis en cada página sacrificios que agradecer, pecados que detestar y virtudes que imitar.

Sus capítulos se escribieron con caracteres de sangre y las imprimió el fuego del amor.

No hallaréis tormento en el cuerpo Santísimo de Cristo que no se encamine a satisfacer por un pecado especial de la humanidad delincuente.

Empezad pues a leer: Veis esta serenísima frente, resplandor de la gloria del Padre, taladrada con punzantes espinas? Es la satisfacción que da a Dios por los malos pensamientos del hombre.

Es la compensación que ofrece a Dios por ceñirse los hombres malos su cabeza de laureles, llena de vanidad. Preguntais la causa de que sus hermosos ojos han sido velados por la muerte; ved pues ahí como paga el buen Jesús las miradas lascivas del hombre pecador. Deseais acaso saber por qué ya no escuchan aquellos oídos solícitos siempre de atender a toda necesidad? porque así satisface por los que han prestado oído a las calumnias y a las cosas que no debían ser nunca escuchadas por el hombre racional. ¿Quisierais saber la razón de tener abiertas las espaldas con más de cinco mil azotes? Pues no es otra que la de dar satisfacción por los placeres ilícitos a que la humanidad se entrega. Sus manos y sus pies están taladrados en pago de las malas obras del hombre, y por los malos pasos que da en el camino de la perdición.

Fijad un poco más vuestra atención y preguntadme la causa de la llaga del costado. Esta ha sido abierta a fuerza del amor. Al golpe de una cruel lanza háse abierto su corazón amorosísimo y con la sangre y agua misteriosa que de él ha manado, se ha formado la Iglesia; de él han salido los sacramentos que son un reme-

dio eficaz para la humanidad delincuente. Con la abertura del costado ha querido manifestarnos que ya todo lo ha dado en prueba del amor inmenso que lo trajo a la tierra para satisfacer por el hombre. En la última cena preparó a los mortales un banquete de amor, en que nos dá su Cuerpo en verdadero manjar y su sangre en verdadera bebida. En la cruz les dá su corazón para ganarlos por medio del amor.

¡Oh buen Jesús! Haced que todos penetremos dentro de esta llaga santa, que es escuela de verdadera caridad donde tantos santos han aprendido a perfeccionarse y a amarnos con toda la efusión de sus almas. Encerrad, si, encerrad el corazón de la humanidad entera por la que os sacrificásteis, dentro de este reliquiario de valor infinito, a fin de que forme con Vos un sólo corazón y un sólo espíritu.

O al menos haced que los que nos gloriamos de ser vuestros fieles amantes demos nuestro último suspiro abrasados en el amor en que vuestro corazón sagrado incesantemente se inflama.

FLOR DE LIS.

constancia, paciencia, obediencia y amor als enemichs!

No deixém, donchs, nosaltres perdre la ocasió. Sia 'l fruyt de aquestes consideracions, la práctica de las virtuts de que Crist nos doná exemple en sa passió santíssima.

JOANET.

BARRABÁS

Un dels torments que més hagué d' afligir l' ànima santíssima del Fill de Deu en la llarga escala dels mateixos que, comensant en l' hort de Getsemani termenà en la cima de la montanya de las calaveras, fou sens dupte la posposició a Barrabás, de que fou objecte en lo pretori de Pilat pel poble deicida. Pera fernes càrrech de la malícia d' aital injuria, examiném per un moment qui es el posposat i a qui 's posposa.

Barrabás, l' assessí, que en una revolta había donat la mort a un home i que segons la llei debía morir ajusticiat.

Jesús, l' unigenit del Etern Pare, lo més graciós dels fills dels homes, que no sols no había causat la mort a ningú, sino que había arrancat de ses garres vides precioses, que passá la vida *benefaciendo*, l' amich dels noiets, l' amparador dels desvalguts, el que al impuls de sa paraula, tota amor, convertía 'ls cors i atreía les inteligencies....

¡I 'l poble juheu, aquell poble endurit de cor i ingrát als beneficis de son Deu i Senyor, que a la sola memoria de la destrucció de son temple plorá a llágrima viva, dexá sentir famolench aquell clam injust de «Mori Jesús i visqui Barrabás!»

SERAFINET.

Camí del Calvari

RESIGNACIÓ

Quan felis al mon me creia i de dítxes me somreia aquest mon, tant pervertit, un nuvol plé de negrura m' ha rublert de sa amargura, lo meu cor deixant punyit.

Quan ab elles m' ubrigaba, ¡trist de mi! no 'm recordaba que les flors destilan fel; que 'ls jardins son plens d' espines, que tant sols les flors divines rajan mel.

Gracies, Deu meu, de ta copa me deixes tastá una gota, abrusanta d' amargor; que segueix les petxades que a les ànimes aimades senyalat ha ton amor.

A. D.

SETMANA SANTA

Ab tota rahó titula la Iglesia de santa la present setmana, já que en ella se conmemoran els fets més sants, que son 'ls principals passos de Crist Senyor nostre en la seva espinosa al ensemps que per Ell molt desitjada carrera cap a la mort, que produhí la nostra redempció en aquell arbre sant de la creu; com en un altre arbre ó sots la seva sombra se había treballat la nostra perdició al principi del mon.

¡Quins actes més patétichs de Crist nostre senyor 'ns posa a consideració nostra mare la Iglesia en aquestos dies! Es impossible que la

nostra pensa se entretenga en recordarlos, sense que 'l cor se derretesca en llágrimas. ¡La misericordia de Jesús ab la pecadora pública y fins ab lo traïdor Judas! ¡La agonia al hort! ¡La seva heróica paciència en mitj de tants y tant horribles impropers de aquells infames, que tractaban a la mateixa santetat com al més gran facinerós! ¡Lo cruel torment dels assots! ¡El barbre suplici de la coronació d' espines! ¡La ignominiosa pujada al Calvari ab la creu damunt sas flacas y delicadas espatillas!

¡Lo més gran empró y més sublim es: ¡un Deu morir per l' home! ¡per amor al home! *Factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis.* ¡Quinas llissons d' humilitat,

EN EL CALVARI

Sobre 'l Calvari s' alsa una creu Clavat en ella, lo Fill de Deu Va a dar sa vida.

Te ja lo rostre amarat y mostra, oberta en un costat, Fonda ferida.

Cerca son cap una gran corona, La que terrible torment li 'n dona Puig n' es d' espines.

Per grossos claus te atravessadas, Y en l' ara santa ben fort clavadas Sas mans Divinas.

Alsa 'b amor sa testa sagrada, Clava en el cel sa dolsa mirada, Implora perdó

Pels infelissos qu' ab foll deliri, Acaban de darli cruel martiri Ab sa passió.

Al cap de tres horas, de agonia, Jesús, nostre bé, en creu ja moria Per nostre amor.

¡Oh Jesús meu, si tant vaig costarvos, En cambi prometo també estimarvos Ab tot lo cor!

Conservar sempre dins ma memoria, De vostra passió, la trista historia Es mon anhel;

Perque 'b tals recorts, may vos ofenga. Y així, abressada a la creu, emprenga El camí del cel.

FRANCISCA TORRENT.